

Aleš Šteger

Svatba

Tedaj sva se dokončno zbližala.
 Nihče ni mogel prekiniti tega srečanja,
 Nihče zmotiti zapiranja najinih oči,
 Oči ženina in neveste pred poročnim poljubom
 V Kani Galilejski, trenutka, ko se pod neonskimi lučmi
 Porodnišnice nad porodno mizo zaprejo škarje,
 Da bi ob izteku dvajsetega stoletja prerezale popkovino,
 Naredile prehod v svet med materjo in sinom.

Dva sva bila in s tem, ko sva bila dva, sva postajala eno.

Spustiti svojo težo, vdati se,
 Biti nekdo drug: sliši se udarec, igra slanih
 Zračnih mehurčkov okrog tvojih lic, astralni zvoki,
 Ki čakajo spravljeni globoko v tišino, potem prvi gib,
 Premik nog in luč, luč nad gladino, svetloba,
 Skozi katero si padel in h kateri te žene,
 Tebe, ženina, k drugemu poljubu v Kani Galilejski.

Ozrl sem se. Nikogar več ni bilo za mano.
 Nikogar ob meni. Sam, čisto sam,
 Brez vsega, kar me je kadar koli naučil,
 Brez vsega, kar sem si kadar koli pridobil.
 Sam, čisto sam, plavajoč po KärntnerstraÙe
 Navzdol, proti operi: morje ni bilo nikoli poprej,
 Nikoli pozneje tako kristalno jasno,
 Nad mano so cvrkutali galebi in frfotale neobremenjene besede,
 Svetle besede, besede kot ÷ito, kot kruh.
 Sonce je stalo visoko v Kani Galilejski
 In tedaj sem sam, čisto sam videl, da plava pod vodo
 Nekdo drug z mojim telesom, da nekdo drug
 Premika moje ude, nedolžne deÙke dlani in stopala
 Med skladi morskih kristalov in modrine.
 Sam, čisto sam: pustil sem se mu, da me je plaval,
 Nazaj gor, proti izviru; ničesar nisem mogel storiti
 Proti njemu v meni, proti meni v njem,
 In nič je bilo največ, kar sem
 Lahko kadar koli storil.
 Prepustil sem se mu in le še slišal,
 Kako me je odnašalo med uličnimi muzikanti
 S hrbtom naprej proti Grabnu.
 Tam sem odprl oči in nagnil usta
 Za tretji poljub.
 Odprl sem oči:
 Ti si bil tisti, ki je plaval z mojim telesom pod vodo.
 Ti si premikal moje ude, moje otroÙke dlani,
 Moja stopala, kot takrat, ko sem tekkel skozi ÷ito
 In je nekdo drug tekkel z mojim telesom.

 Bilo mi je osem ali devet let.
 Ogenj ni nikoli poprej, nikoli pozneje
 Premogel tolikšnega zlata, stoletne sanje
 Alkimistov, revnih mo÷, potuhnjenih v svoje
 Polnočne izbe, so bile razlite čez tiste

Hektare zlata, ki so ranili Boga s svojo umrljivo lepoto.
In jaz sem tekel. Tekel skozi ogenj.

Že stoletja sva bila na poti. Otok je bil
Poseljen samo z nama in od daleč
Je bilo videti prihod megle.
Beli ploščati kamni so pokali pod najinimi stopali
In bilo je, kot da bi stopal po drobnih
Otroških dlaneh, ki so se oklepale zemlje
V molitvi za dež.
Potem sva jih zagledala.
Bile so ovce, bele ovce, privezane z levim parkljem
Za makijo, z desnim za smrt.
Bele ovce sva zagledala, ko je megla zalila tudi tebe,
In sem šel sam, čisto sam mimo
Pobešenih ovčjih oči, namenjenih za gostijo,
Žalostnih oči, oči, ki me jih je bilo strah,
Da ne bi planile in pregriznile
Žitnega stebela v mojem grlu.

Nihče, niti morje, ne joče tako,
Kot jočejo tisti, ki umirajo živi.

Bilo mi je osemnajst ali devetnajst let,
Ko sem jih zagledal na obzorju.
Kot megla so prišli. Megla v Kani Galilejski.
Megla med vpitjem medicinskih sester
In kričanjem matere, ki ji megla požira
Njenega otroka, njenega sina na koncu popkovine.
Na koncu dvajsetega stoletja.
Osemnajst ali devetnajst let mi je bilo.
Blejanje ovc ni moglo prikriti brnenja
Velikih nožev, ki so želi za zaprtimi vrati.

To so bili kombajni, kovinski Kiklopi z očmi,
Ki se zlatijo v krvi. Z očmi,
Ki so prišle jest krvavo meso na gostijo.

Tekel sem. Tekel njim naproti, proč od njih.
Bil sem popolnoma prost, a vsak nov korak
Me je odslej ranil, vse, česar sem se dotaknil,
Me je odslej ranilo.

Kiklopi s kovinskimi zobmi in z noži namesto resnice.
Elegantni Kiklopi, Kiklopi, ki si ob
Oranžnih neonskih lučeh nočnih lokalov
Kupujejo svojo usodo.
Spustiti svojo težo, vdati se,
Biti nekdo drug: tolikokrat sem te ranil,
Tolikokrat sem šel čez, sem šel mimo,
Se plazil po bližnjicah v tvojo sen.
Tolikokrat, dokler te nisem zagledal.
Bil je nekdo drug namesto tebe,
Ta drug, ki nas hrani in uspava,
Ki polaga krono iz elektrod med naše lase,
Ko sedimo na električnem prestolu, čakajoč,
Da nas vsak hip znova usmrti tok naših spominov.

Odprl sem oči in videl tvoje srce, mati.
Tvoje srce. Izrezali so ti ga živi iz prsi in roka,
V kateri je še utripalo, je segla iz
Televizijskega ekrana in mi ga ponudila.
Ponudila mi ga je, na, je rekla,
Na, sprejmi svojo usodo, sprejmi jo, je rekla,
Bodi, kar si.

Žanjci so se smejali, mati, smejali so se,
Ko sem jim iztaknil oko.

Bilo mi je osem ali devet let.
 Ogenj ni nikoli poprej, nikoli pozneje
 Premogel tolikšnega zlata, stoletne sanje
 Alkimistov, revnih mož, potuhnjenih v svoje
 Polnočne izbe, so bile razlite čez tiste
 Hektare zlata, ki so ranili Boga s svojo umrljivo lepoto.

Megla naju zajema, naju, sama, čisto sama
 Zajema megla, in ko naju zajame, ko
 Znova potoneva pod gladino, vidiva
 Drug drugega spati v drugem,
 Vidiva Kiklope spati mirno sredi žita,
 Vidiva spati svate za obloženimi mizami,
 Spati zdravnike v posteljah spečih bolnikov,
 Vidiva utrujene može spati med strupenimi zvrki
 Njihove domišljije, in potem, ko se
 Ozreva v spanju, ko se ozreva še niže, navzdol,
 Vidiva, kako na morskem dnu mirno spijo ovce,
 Kako na njihovo belo dlako pada moder, tisočletni dež,
 In potem vidiva le še, kako čisto se dotakneta najina nosa,
 Kako mehko se podrgneta najini lici,
 Kako se počasi zapro najine oči
 In se ogenj štirih ustnic zbere v poljub.